

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/130/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121010377
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121010377.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci obžalovaného K. Z., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 5. apríla 2022, o odvolaní obžalovaného K. Z. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/28/2021 zo dňa 03.09.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného K. Z. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/28/2021 zo dňa 03.09.2021 bol obžalovaný K. Z., uznaný vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po tom, ako zosnoval plán pomstiť sa S. N., nar. XX. XX. XXXX, pre ich predchádzajúce vzájomné nehody a konflikty, požiadal nebohého O. D., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, aby S. N. podpálil jeho osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz E XXX P. ev. č. BB XXX CK a za týmto účelom zabezpečil fľašu s horľavinou, ktorú odovzdal O. D. a tohto následne dňa 14. 12. 2012 v čase okolo 03:40 hod. na nezistenom motorovom vozidle doviedol k domu S. N. na adrese R. I. XX, D. D. - S., kde O. D. vystúpil z vozidla, prešiel k domu S. N., kde vošiel cez otvorenú bránu do dvora rodinného domu a za pomoci fľaše s horľavinou zabezpečenou K. Z. podpálil tam zaparkované osobné motorové vozidlo S. N. zn. Mercedes Benz E XXX P., ev. č. BB XXX CK, po čom následne O. D. nasadol späť do vozidla K. Z., na ktorom spoločne z miesta odišli, čím týmto konaním spôsobili S. N. škodu poškodením osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz E XXX P., ev. č. BB XXX CK vo výške 14 918,- Eur.

Za to bol obžalovaný K. Z. odsúdený podľa 245 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa mu výkon uloženého trestu podmienene odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určila skúšobná doba v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť uhradiť poškodenému S. N., škodu vo výške 14.918 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného S. N., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti citovanému rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný proti výroku o treste a náhrade škody, ktoré dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Upresnil, že napáda výšku uloženého trestu, ktorý mu bol uložený rozsudkom vyšší, ako tomu bolo v predchádzajúcom trestnom rozkaze, a to napriek tomu, že na jeho strane pristúpila ďalšia poľahčujúca okolnosť, a to, že v zmysle § 257 od . 1 písm. b) Tr. por. urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným

zo skutku uvedeného v obžalobe. Poukázal, že skutok kladený mu za vinu sa mal stať v decembri v roku 2012, teda pred viac ako 9 rokmi, pričom od tohto obdobia žil riadnym životom. Žije spolu so svojou rodinou, manželkou, dvomi maloletými deťmi, ku ktorým je viazaný vyživovacou povinnosťou. Celá situácia, ktorá nastala v dôsledku rôznych rozporov medzi taxikármi ho veľmi mrzí a zrejme mal prv urobiť tak, ako to urobil neskôr, že z tohto prostredia odišiel a išiel pracovať do zahraničia. V podstate vytyka prvostupňovému súdu tú skutočnosť, napriek tomu, že na jeho strane pristúpila výrazná poľahčujúca okolnosť spočívajúca v jeho vyhlásení viny, ukladal mu súd prísnejší trest ako v trestnom rozkaze, pričom pre takýto postup neboli dané žiadne podmienky. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tak tu sa domnieva, že tak isto neboli splnené podmienky, aby bolo rozhodnuté o výške škody. V čase spáchania skutku poškodený uvažoval o výmene osobného motorového vozidla, zrejme z dôvodu jeho opotrebovanosti. Poškodený síce uplatňoval škodu vo svojom výsluchu zo dňa 9.3.2021, avšak z obsahu výsluchu vyplýva, že hovorí o vozidle s danou výbavou ako celku, ak uvádza, že v tom čase sa cena obdobných vozidiel pohybovala v cenovej relácii 20.000 Eur. Ak celé vozidlo malo mať hodnotu v tom čase 20.000 Eur, tak priznaná škoda sa prakticky rovná zničeniu celého vozidla, čo sa v skutočnosti tak nestalo. Miera poškodenia napriek odbornému vyjadreniu nebola taká, ako bol priznaný nárok na náhradu škody, pričom touto skutočnosťou sa prvostupňový súd nezaoberal, len jednoduchou vetou odkázal na odborné vyjadrenie znalca z odboru cestnej dopravy Ing. W. D.. Naviac, z napadnutého rozsudku nevyplýva, prečo súd so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného ešte odkázal na civilný proces. Nemožno akceptovať, že je tomu tak preto, aby bola zachovaná hospodárnosť konania a nenavyšovali sa trovy konania. Ak je v popise skutku obžaloby a rozsudku akceptovaná škoda ustálená poškodením osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz E XXX Cd ev. č. D vo výške 14.918 Eur, tak potom, ak sa neakceptujú jeho výhrady bola poškodenému priznaná celá škoda a nebolo potrebné poškodeného ešte naviac odkazovať o zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces. Záverom navrhol, aby mu bol uložený miernejší trest a poškodený bol v celom rozsahu odkázaný na občianskoprávne konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril splnomocnenec poškodeného S. N.. Poukázal, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní pristúpil k uznaniu svojej viny prostredníctvom vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., čím uznal svoju vinu v zmysle obžalobou ustálenej nie len právnej kvalifikácie, ale najmä v zmysle popisu skutku, ktorý zreteľne stanovuje, že „konaním spôsobil S. N. škodu poškodením osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz E XXX P., ev. č. BB XXX CK vo výške 14 918 , - Eur“. Pokiaľ potom obžalovaný uznal svoju vinu v zmysle citovaného popisu skutku, jeho odvolanie voči výške škody je zjavne neprípustné. Najpodstatnejším však ostáva, že odvolanie obžalovaného proti uloženiu povinnosti o náhrade škody nenachádza oporu v zákone. Súd prvého stupňa napadnutú povinnosť uložil v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. V závere obžalovaný namieta, že odkázať poškodeného so zvyškom uplatneného nároku na civilný proces nebolo potrebné. V danej súvislosti je odvolanie obžalovaného rovnako potrebné považovať za bezpredmetné, nenachádzajúce oporu tak v zákone ako aj v logike veci. Okresný súd jasne, stručne a v zmysle zákonného imperatívu v odôvodnení rozsudku uviedol, že „v zmysle § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa zvyškom nároku na náhradu škody poškodený odkázal na civilný proces z dôvodu, aby bola zachovaná hospodárnosť konania a nenavyšovali sa trovy konania“. Navrhol, aby odvolanie obžalovaného bolo v zmysle § 319 Tr. por. zamietnuté.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na dôvodoch odvolania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a náhrade škody podľa § 321 ods. 1 písm. e), f) Tr. por. a rozhodujúc sám obžalovanému uložil miernejší trest, a to vzhľadom aj na osobu obžalovaného. Poškodeného navrhol s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny. Navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Splnomocnenec poškodeného na verejnom zasadnutí zotrval na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného a navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyslovil súhlas s návrhom svojho obhajcu. Uviedol, že ho mrzí čo sa stalo, je tomu už 9 rokov a poukázal, že má dve maloleté deti, o ktoré sa musí starať.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd konštatuje, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa konanom dňa 3.9.2021 v súlade s ustanovením § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku. Samosudca uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku, sa nevykoná, vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia.

Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. len výrok o uloženom treste a náhrade škody.

Pokiaľ ide o výrok o treste odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. K osobe obžalovaného bolo zistené, že doposiaľ bol dvakrát súdne trestaný, pričom v prvom prípade sa na neho hľadí ako by nebol odsúdený. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., keďže sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin oľutoval ako aj poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., pretože pred spáchaným skutkom viedol, riadny život. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou odvolateľa, že trest je neprimerane prísny. V prípade obžalovaného Michala Z. druh a výmera trestu boli stanovené zákonným ustanovením § 245 ods. 2 Tr. zák., umožňujúci obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere na šesť mesiacov až tri roky. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Na základe modifikovanej trestnej sadzby obžalovanému hrozil trest odňatia slobody na šesť mesiacov až dva roky. Po zhodnotení všetkých skutočností, ktoré majú význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie je primeraný a zákonu zodpovedajúci trest odňatia slobody vo výmere ôsmich mesiacov. Na margo námietok obžalovaného k výmere trestu, je potrebné uviesť, že obžalovaný sa dopustil spoločensky závažného konania a preto trest odňatia slobody uložený takmer na spodnej hranici trestnej sadzby nemožno považovať za neprimerane prísny. V súlade so zákonom je aj výrok, ktorým okresný súd výkon uloženého trestu obžalovanému podmienienečne odložil s určením skúšobnej doby v trvaní šesťnásť mesiacov.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že súd prvého stupňa mu trestným rozkazom uložil miernejší trest, k tomu odvolací súd uvádza, že táto námietka je neopodstatnená, pretože podľa prvej vety ustanovenia § 355 ods. 3 Tr. por., ak proti trestnému rozkazu podala oprávnená osoba podľa odseku 1 v lehote odpor, samosudca nariadi vo veci hlavné pojednávanie; pri prejednávaní veci na hlavnom pojednávaní nie je samosudca viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze.

Takto uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih páchatel'a je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej

prevencie a takto uložený trest s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti nie je možné považovať za neprímeraný a represívny.

Odvolačný súd ďalej na základe podaného odvolania preskúmaval výrok o náhrade škody, ktorým okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému S. N. škodu vo výške 14.918 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody ho podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku, poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1 aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%252346'&ucin-k-dni='30.12.9999', uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Do trestného konania sa v prípravnom konaní so svojim nárokom na náhradu škody pripojil poškodený S. N., ktorý si uplatnil voči páchatelovi škodu vo výške 20.000 eur.

Súd prvého stupňa správne zaviazal obžalovaného k časti uplatnenej náhrade škody vo výške 14.918 eur, pretože výška škody bola v trestnom konaní preukázaná na základe odborného vyjadrenia znalca a je súčasťou popisu skutku uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku a v takom prípade bol okresný súd povinný v zmysle ustanovenia § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovaného zaviazat' k jej náhrade. Ani odvolací súd nevzhliadol, žiadnu zákonnú prekážku, ktorá by bránila k zaviazaniu obžalovaného k náhrade škody a to za situácie, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vykonal vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., teda uznal vinu zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, čím zároveň uznal aj škodu a jej výšku ustálenú popisom skutku. Preto v tomto smere sú námietky obžalovaného právne irelevantné.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd prvého stupňa poškodeného podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces, k tomu odvolací súd uvádza, že poškodený si uplatnil voči páchatelovi škodu v celkovej výške 20.000 eur. Na základe uvedeného preto súd prvého stupňa bol povinný rozhodnúť o celej uplatnenej škode. Keďže súd podľa druhej vety ustanovenia § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výška ktorá je súčasťou popisu skutku, teda vo výške 14.918 eur, preto bol povinný rozhodnúť aj o zvyšku uplatnenej náhrady škody vo výške 5.082 eur. V prejedávanom prípade súd nemal podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu zvyšnej časti uplatnenej škody, preto bol povinný podľa § 288 ods. 2 Tr. por., poškodeného so zvyškom jeho nároku odkázat' na civilný proces.

Keďže výrok o náhrade škody je zákonný a správny odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou obhajoby.

Na základe uvedených skutočností má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolanie obžalovaného v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.